Puigcerdà i les carmelites, mons a part

▶ Una veïna de Puigcerdà recorda el contacte que tenia amb les germanes de clausura de petita i, més gran, quan els portava roba per cosir ▶ El diàleg era a través del torn: ningú no les coneixia però tothom sabia que passaven molt fred

MIQUEL SPA. PUIGCERDÀ

■ Puigcerdà ha inaugurat l'exposició permanent *Conventus,* que explica al Museu Cerdà la presència de comunitats religioses a la vila al llarg de la història i la vida que les monges carmelites descalces de clausura portaven al mateix edifici. La comunitat de religioses va ocupar el convent, avui reconvertit en museu, entre els anys 1885 i 1982, quan les sis monges que hi quedaven van ser destinades a Amposta. Van ser 97 anys d'una convivència relativa amb Puigcerdà atès que es tractava de monges de clausura. La població sabia que hi eren però no hi tenia accés. La seva identitat, vida i rutina tenia un tel de misteri. No per a tothom. Encara hi ha puigcerdanesos que hi van tenir algun contacte...

Maria Aurèlia Rodríguez té 79 anys. En la seva infantesa, joventut i ja en edat adulta el convent hi va ser molt present: «De petita hi venia amb altres nenes; ens posàvem davant del torn i ens donaven pa d'àngel de les restes que els sobraven quan feien les sagrades formes. També ens donaven estampetes». Allò era tot un misteri. Unes veus que provenien de l'altre costat d'un torn de fusta, que, en girar, comunicava dos mons. Les monges també sentien curiositat pel Puigcerdà que no coneixien: «Volien saber coses, ens preguntaven de quina casa érem. Elles no sabien ni tan sols quantes nenes érem davant del torn. No ens vèiem mai per a res». Rodríguez recorda, però, que en alguna ocasió sí que en va veure alguna: «Vaig veure dues o tres monges quan van professar, és a dir, quan es van fer monges. Venien amb la família al convent i s'hi incorporaven amb una missa. Portaven una corona i els posaven un vel. Després entraven i ja no les veia ningú més. De vegades les famílies ploraven. Alguna era d'una casa de pagès de la Cerdanya».

Maria Aurèlia Rodríguez a l'exposició «Conventus» MIQUEL SPA

ARXIU PARTICULAR

Monja de Puigcerdà el 1943

De més gran, la relació amb el convent es va mantenir: «Llavors veníem a portar roba perquè ens la cosissin. Ho feien molt delicadament, no veies ni el cosit. Semblaven àngels. Sempre pensava en el fred que deurien passar en una casa tan gran, sense res que les pogués escalfar i anant descalces... recordo que es deia per Puigcerdà que el metge que les visitava quedava esparverat del fred que havien de patir...». Quan el 1982 la comunitat va tancar i les últimes monges van marxar, l'Aurèlia i molta altra gent de Puig-cerdà va sentir «molta pena», segons remarca. I afegeix, però, que «també vaig pensar que, si més no, no passarien tant de fred allà on anaven». Ara amb *Conventus* els puigcerdanesos han resolt part del misteri que s'amagava darrere aquell torn de fusta que parlava. A la mostra s'hi pot veure una foto que els responsables de la museïtzació han pogut aconseguir d'una monja de Puigcerdà a l'hort, on sortien a escalfar-se amb el sol.